

ב"ה

במסתררים, עלומה, מכוסה
בתוליות של אבק חיים,
שוכנת לה נשמת אלוקים.
רובצת שם, דוממת,
קולה אילם,
רחשה אזוקה,
וחרש זועקת
איה א-ל אלים.
ויש זמן ויש עת,
שמפתחי הלב
אסורים על ברקנים,
ומסילות הנפש
עקלקלות דרך.
וקללת אלוקים תלויה,
הצלם גם מת,
לא ייסורים ולא כאב.
ובתנומת החיים,
ומהלך הגלגל,
נשמה כשלה,
והנביעה מגמגמת.
זרמי החיות,
מסוכסכים בכלימה,
והרוח מידלדלת,
והתנועה נסוגה פנימה.
והנה הורם המסך,
המעבר הפציע.
קרן נשברת,
על מרבדי הערפל.
זיק רגעי, שבר אור,
מבריק בסוד,
מבקש כך.
שממה להפריח.
מקשקשת בנהימה,
מסירה שכבות של אפור,
מגלה את צהור הנשמה.
על מפתן הבראשית,
שובל של אור,
מזדחל חרש,
ענן קטיפתי,
לוחש פתחי לי תמתי.
ריבואות גוונים,
ומחזות ש-ד-י.
זרזיפי טל,
ונטפי חמלה,
נשפכים כשושנים.
וקול דודי דופק וחי,
נישא וקורא ממרחבי העל,
קום קרא אל אלוקים.

יא"ר- י' אלול תשע"ה